

Joachim párizsi tanuló évei idején több utazást tett Franciaországban. Elsőként 1911-ben jutott el a Riviérára. Itt készült munkáin megjelennek a Ligur-tenger partján álló Menton kikötőjének pillanatképei, valamint a szomszédos Cap Martin-félsziget partjához befutó halász- és vitorlás hajók. Rendszerint alkonyi vagy holdfényes jeleneteken, nokturnális megvilágításban, impresszionisztikus, bár némiképp töményebb ecsetkezeléssel dolgozott. Ezen év kora őszén a parton serénykedő festőt utolérte a plein air munkába belefeledkező művészek rémálma: a dagály. A szegedi újság drámai beszámolója szerint: „Szerencsétlenség érte Joachim Ferenc szegedi festőt. Joachim Mentonban tartózkodik, hol a múlt hetekben tengerparti részletet festett. Naplemente után dolgozott, amikor az árral viharhullámok sodródtak a partra. A hullámok elragadták az embert, a sziklákhöz vágták, olyan szerencsétlenül, hogy az arcát összetörte és a vállán is megsebesült. Kimentették, napokig lázasan feküdt.” A póru járta-kor készített vásznat, a *Mentoni kikötőt* a művész szegedi mecénása, Back Bernát (1871–1953) vásárolta meg. (Back a korabeli szegedi polgárság fontos figurája volt, malomtulajdonos és műgyűjtő, Joachim legelkötelezettebb támogatója és gyűjtője.) A tengerben megfürdetett kép minden bizonnyal azonos a ma *Esthangulat Cap Martinben* címvariánsban ismert alkotással. A mű szerepelt a Nemzeti Szalon 1911 telén rendezett jubiláris tárlatán is, itt látta a kiállítási kritikákat író fiatal pályatárs, a Nyolcak egyik tagja, Orbán Dezső, aki szerint „opálos színtechnikájával sokat hozott el az »azúr partok« napsugarából”. Ez a bizonyos „opálos” jelző feltehetőleg a dúsan traktált, mégis száraz, krétás hatású, üde és „levegős” festékfelületre utal, ami az 1910-es években jellemezte Joachim képeit.

